

LBRIS

We know
books

Author: Alex North

Original Title: *The Half Burnt House*

Copyright © Alex North, 2023

First published as *The Half Burnt House* in 2023 by Michael Josphe, an imprint of Michael Joseph. Michael Joseph is part of the Penguin Random House group of companies.

The moral right of the author has been asserted.

Credit foto copertă: © Cristian Lipovan/Shutterstock.com

© 2024 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NORTH, ALEX

Casa pe jumătate arsă / Alex North; trad. din lb. engleză de Alexandra-Maria Vrînceanu. - Iași: Lebăda Neagră, 2024

ISBN 978-630-330-063-4

I. Vrînceanu, Alexandra-Maria (trad.)

821.111

ALEX NORTH

C A S A P E
J U M Ă T A T E
A R S Ă

Traducere din limba engleză
de *Alexandra-Maria Vrînceanu*

Lebăda Neagră
Iași, 2024

— **D**acă ai putea să vezi în viitor, o întrebă Sam, ai vrea să știi ce urmează să se întâmple?

Terminaseră orele de curs din acea zi și stăteau în fața clădirii în care studiau doar elevii din anii terminali de liceu. După cursuri, Sam și Katie se întâlneau în fiecare după-amiază la sensul giratoriu cu bordură din piatră și răsaduri de flori pe mijloc. Aveau șaptesprezece ani. Ca orice adolescent, stăteau la bârfă și, de obicei, se plâneau de părinții ei.

Își puneau întrebări unul altuia.

Dacă ai putea să vezi în viitor, ai vrea să știi ce urmează să se întâmple?

Katie căzu pe gânduri. Era chiar genul acela de întrebare care o făcuse să se îndrăgostească de Sam de la bun început, dar care, în acel moment, o făcea să se cam simtă nelalocul ei. Sam arăta bine și avea farmec, era din cale-afară de talentat și de ambițios și, dintr-un motiv pe care Katie nu-l putea desluși, părea să fie și el îndrăgostit de ea. Sigur că asta o făcea să se simtă în al nouălea cer, dar îi era teamă să nu-l piardă. La anul urmau să meargă fiecare la altă universitate, iar despărțirea iminentă părea că-i amenință.

Ce se va alege de prietenia lor?

— Katie? se auzi vocea lui Sam, trezind-o din visare.

- Nu știi.
- De ce?
- Păi, dacă vezi ceva de rău?
- Atunci ai putea să schimbi ce urmează să se întâmple.
- Poate.

În după-amiaza aceea era cald; adia doar o briză ușoară. Katie privi un grup de elevi care treceau prin dreptul lor, discutând și râzând, ridicându-și ghiozdanele pe umeri. Câțiva se îndreptau spre străduța scaldată în razele soarelui, care ducea spre orașelul din apropiere, în vreme ce alții se duceau spre stația de autobuz. Încă ceva care-i aminti că va trebui să se despartă de Sam: Katie stătea aproape de școală, însă Sam trebuia să meargă o stație până acasă.

Acasă, multă vreme Katie se simțise ca a cincea roată de la căruță. Chris, fratele ei mai mic, era cel care se bucura de toată atenția părinților. Dar în ultimul an, Sam îi făcuse pe părinții ei să fie *mult* mai interesați de fiica lor. Mai ales maică-sa îl privea cu suspiciune și avea grijă să le supravegheze relația îndeaproape, ca să se asigure că nu sar calul. Dacă, dintr-un motiv sau altul, Katie nu venea acasă imediat după ore, o luau imediat la întrebări. În weekend, ea și Sam nu aveau voie să rămână singuri. Dacă mergeau la el, mama ei se asigura că părinții lui erau mereu acasă.

Toate resentimentele rezultate în urma acestor măsuri draconice își făcuseră loc în sufletul ei, mustind și amplificându-se cu fiecare zi. *Voia* doar ca timpul ce le rămăsese până la momentul despărțirii să-l petreacă împreună cât mai mult, și i se părea extrem de nedrept că maică-sa credea că are tot dreptul să se bage între ei.

— Totuși, *ai putea* să schimbi evenimentele care urmează să se întâmple? se întrebă ea.

— Cum adică?

— Păi, dacă doar ai vedea în viitor, tot n-ai ști cum ai ajuns în situația aia, așa că orice ai face ca să eviți dezno-dământul s-ar putea, de fapt, să fi fost de la bun început motivul care a declanșat întreaga problemă.

Sam se gândi o clipă.

— Deșteaptă mai ești! zise el.

— De asta mă iubești, nu?

— Nu, asta-i doar *unul* dintre motive.

Katie își lăsă capul pe umărul lui, iar Sam o sărută pe creștet.

Au stat așa, în tăcere, preț de câteva secunde; se simțeau bine împreună. Katie închise ochii, lăsând razele soarelui să-i mângâie chipul.

Sam începu să spună ceva, dar se opri brusc.

Katie deschise ochii.

— Ce-i?

Sam ezită, ceea ce-i stârni senzația aceea familiară de neliniște pe care o avea în stomac. Nu discutaseră despre ce avea să se întâmple la anul, dar era sigură că și el se gândea la facultate – probabil și el își făcea griji. Poate tocmai asta îl îmboldise să îi pună întrebarea despre viitor. Poate hotărâse că e mai bine să pună de pe-acum capăt relației.

Katie se îndreptă și îl privi.

— Sam?

— Mă gândeam și eu.

— La ce?

— Că mai durează vreo oră până ajung ai mei acasă.

Pentru o clipă, respirația i se opri, apoi neliniștea dispăru complet. Spusese asta pe un ton atât de firesc, ca și cum

acele cuvinte nu aveau nicio însemnătate, de parcă ar fi fost o simplă observație, însă aluzia lui plutea în aer și, în aerul cald al amiezii, o trecu un fior.

Își dorea din tot sufletul să meargă cu el.

— Nu pot, zise ea.

— Da, știi.

— Adică... vreau, dar nu pot.

Sam încuviință. Katie se întrebă la ce se gândea. Oare începea să își piardă răbdarea? Se săturase deja să o aștepte? Până atunci Sam nu o zorise, dar nu putea să nu se simtă de parcă picase un test. Oricum, așa și era; deși părinților ei nu părea să le pese prea mult de ea, rămăsese totuși o fată cuminte, nu?

Încă se comporta așa cum i se ceruse.

— Totuși, într-o bună zi, îi spuse.

— Într-o bună zi, repetă el.

Katie privi spre dreapta și-l văzu pe Chris care venea încet pe stradă înspre ei. Ca de obicei, era singur; nu credea să aibă prieteni. Mergea cu mâinile în buzunare și capul plecat. Avea cincisprezece ani, dar părea mai mic și mai scund. În fiecare zi, Katie trebuia să-l aștepte și să meargă împreună spre casă, așa cum insistase maică-sa. Sigur, era logic. În fond, doar mergeau la același liceu și se întorceau în același loc după cursuri.

Deși îl iubea mult pe fratele ei, nu îi plăcea că se ținea scai de ea; când îl văzu, simți cum o cuprinde o ranchiună și mai puternică. Doamne, *până și postura* lui îți dădea de înțeles că nu-și găsea locul niciunde. De ce naiba nu putea să-și poarte singur de grijă, în loc să se aștepte toți ca ea să facă asta? De ce pentru părinții lor nu conta și viața ei la fel de mult?

Sam îl zări pe Chris apropiindu-se de ei.

Oftă și se ridică, aruncându-și ghiozdanul pe umăr.

— Ne vedem mâine, spuse încet. Te iubesc.

— Și eu.

Apoi se postă chiar în fața ei, așteptând să se ridice și să-l sărute de rămas-bun, așa cum o făcea mereu. Dar Katie încă se uita la dreapta, privindu-l pe Chris apropiindu-se de ei, iar indignarea ce mocnea de atâta timp în ea izbucni.

Îl privi pe Sam.

— Nu, îi zise. Stai așa.

Dacă ai putea să vezi în viitor, ai vrea să știi ce urmează să se întâmple?

Desigur, n-ai cum. Viața o trăiești mergând mereu înainte. Prezentul e un punct din care orice moment din trecut este inevitabil, iar fiecare clipă din viitor e invizibilă. Multe astfel de momente n-or să conteze, dar câteva se vor dovedi critice, chiar devastatoare, și îți vei da seama când va fi prea târziu.

În acea zi, când se urcă în autobuz împreună cu Sam, nu știa că Michael Hyde, un localnic, pleca în acel moment de acasă.

N-avea de unde să știe că se îndrepta spre mașina lui, iar în mână avea un cuțit.

În după-amiaza aceea petrecu o oră la Sam acasă. Pentru prima dată în viața ei hotărâse să facă așa cum voia ea, și asta era palpitant. Mai târziu va ține piept consecințelor, plus că, în fond, cât de rău putea să fie? Mai apoi, Sam o conduse în stația de autobuz; s-au ținut strâns de mână tot drumul, mergând umăr la umăr. O sărută când și-au

luat rămas-bun, iar în timp ce autobuzul se îndepărtă, Katie îl privi zâmbind pe Sam până când acesta dispăru din vedere. Apoi se uită înainte, zâmbindu-și, cuprinsă de căldură și lumină. Se simțea de parcă nu doar descoperise un secret, ci devenise ea însăși o taină.

Coborî în stație și porni agale spre casă. Deși era mai mult decât pregătită pentru cearta care-o aștepta, își dorea să păstreze acea senzație. În fond, era o după-amiază superbă: soarele încă emana căldură și strălucea, iar lumina accentua parcă toate nuanțele dimprejur, culori pe care nu le sesizase până atunci. Era ca și cum vedea în jur pentru prima oară; de parcă totul se schimbuse.

Într-adevăr, totul se schimbuse, doar că încă nu aflase.

Katie ajunse pe strada lor.

Când trecu de colțul străzii, i se păru că peisajul nu avea logică. Locuiau într-o zonă liniștită, însă străduța era plină de mașini de poliție și de dube. Oriunde se uita, erau numai lumini roșii și albastre care pâlăiau continuu. Se opri brusc. Privi la banda galbenă care fusese întinsă de-a lungul străzii. Dincolo de ea, se agitau zeci de polițiști. Ar fi trebuit să fie un zgomot puternic împrejur, dar preț de câteva secunde avu senzația că se află sub apă – nu-și auzea decât bătăile inimii care-i bubuia surd în timpane.

S-a întâmplat ceva groaznic.

Din acel moment, avea mereu să-și amintească de sentimentul ăla îngrozitor, de plumb în stomac. Mai mult, nu avea să uite nicicând imboldul acela disperat de a se întoarce în timp ca să schimbe totul.

Te rog, avea să-și amintească cum spunea în gând.

Doamne, te rog din suflet.

Asta pentru că, în acea clipă, ar fi renunțat la Sam pentru șansa de a da timpul înapoi.

S-ar fi sacrificat.

Ar fi dat orice.

Katie înaintă câțiva pași, nesigură pe propriul corp, după care o luă la fugă. Un polițist o văzu și îi ieși în cale când ajunse la banda galbenă. Nu știa asta, dar acesta o așteptase. Ai ei sunaseră acasă la Sam cât ea era în autobuz și aflaseră că e pe drum.

— Hei, spuse polițistul pe un ton blând. Ușurel.

Katie îl ignoră. Era înalt și voinic, încât fu nevoită să facă un pas în lateral ca să poată privi în spatele lui scena care se desfășura dincolo de bandă.

Nu înțelegea ce vede – cel puțin nu atunci. Cu toate astea, privi cu atenție – chiar și după șaptesprezece ani, când închidea ochii, încă vedea totul clar.

Mașina roșie veche, abandonată de-a curmezișul trotuarului, acolo unde virase ca să-i taie calea lui Chris.

Stropii de sânge de pe asfalt, în locul în care fusese înjunghiat în repetate rânduri.

Mai încolo, balta mare de sânge de lângă bordură, unde Michael Hyde încercase disperat să-i cresteze fața fratelui ei.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Nu poți face asta. N-ai voie.

Alan Hobbes ridică privirea din cartea pe care o ține deschisă pe birou. Ascultă cu urechile ciulite, dar singurul sunet e tăcerea asurzitoare din încăpere. În preajmă nu mai era nimeni. Mai devreme îi trimisese pe toți acasă, iar acum era singur; cel puțin în clipa asta.

Cu toate acestea, vocea fratelui său, Edward, răsună ca un ecou în aer, traversând anii ce trecuseră.

Preț de câteva clipe, Hobbes se holbează la rafturile din bibliotecă, după care dă din cap. E bătrân de-acum, atâta tot. Pe măsură ce se apropie sfârșitul, toate încep să se amestece. Oricum, e în regulă. Se zice că, în clipa morții, întreaga viață îți trece prin fața ochilor, și ce altceva ar putea să însemne asta, în afară de faptul că timpul curge altfel pe măsură ce moartea se apropie? Ori poate – se corectează în sinea lui – pur și simplu îl *percepem* noi diferit, așa că în sfârșit îl vedem așa cum ar fi trebuit de la bun început. Atunci când tu faci călătoria, îi vezi doar etapele, însă dacă ai putea privi de undeva de sus, ai vedea că parcursul îți este deja pregătit. Ai înțelege că începutul, parcursul și sfârșitul coexistă în prezent, în trecut și în viitor.

Nu-i ceva de care să te temi.

Hobbes se uită iar la caietul aflat pe birou, în fața lui. Timpul care i-a mai rămas la dispoziție e limitat; trebuie să se concentreze, căci Moartea vine să-l ia. O simte cum se tot apropie treptat și e inexorabilă. Va sosi la el acasă în doar câteva ore, moment în care va deschide ușa de la intrare, va urca încet pe una dintre scările situate de-o parte și de alta a balustradei de la primul etaj, înaintând spre camerele de sus.

Atunci totul va lua sfârșit.

Doar că nu e chiar așa. Călătoria *lui* va lua sfârșit în această noapte, însă altele vor continua. Oare a fost suficient de precaut? Sunt toate bine puse la punct? Nu e chiar sigur, mai ales că, odată cu înaintarea în vârstă, mintea se luptă și cu alte lipsuri, asta pe lângă felul în care percepe trecerea timpului. Cu toate acestea, și-a dat toată silința.

Se gândește la toți cei pe care niciodată nu i-a întâlnit și pe care nici nu va mai avea șansa să îi întâlnească, însă pe care simte deja că îi cunoaște îndeaproape.

Chiar în acest moment, Katie Shaw e acasă și pregătește cina. E îngrijorată de fiica ei, de căsnicie, dar și de unul dintre elevii ei. Nu are nici cea mai vagă idee că drumul ei va lua mâine o turnură neașteptată și nici nu știe încotro îi va purta destinul pașii.

Detectivul Laurence Page e la el acasă și ascultă muzică simfonică. Încă nu știe numele lui Hobbes.

Și mai e Christopher Shaw, desigur.

Christopher va ajunge aici în curând, ceea ce-i reamintește lui Hobbes că timpul pe care îl are la dispoziție e limitat. Cu ochii minții vede Moartea cum se apropie, treptat, tot mai mult, cu un cuțit în mână, iar gândul la ceea ce e pe cale să se petreacă îi dă un imbold.

E 4 octombrie 2017.

Hobbes pune mâna pe vechiul stilou.

Nu poți face asta, își amintește. N-ai voie.

Chiar și așa, începe să scrie.

2

— **S**ă fiu al dracului, exclamă Pettifer. Ia uite!
Chiar asta și făcea Laurence.

Își suflecuse mânecile de la cămașă și stătea cu brațul sprijinit de rama geamului deschis pe partea pasagerului. O vreme se tot uitase în gol la peisaj, lăsând în urmă zona industrială și clădirile de birouri aflate în centrul orașului, trecând apoi prin suburbiile înșesate de case înghesuite. Acum treceau prin cartierele mai înstărite din zona de nord. Erau locuri în care lumea visa să trăiască: case de vacanță elegante, conace spațioase și grădini imense.

Dar se zăreau și zone mai luxoase.

— Poftim. Vezi și tu cum trăiesc bogătanii, spuse Pettifer.

— Da, dar și ei mor ca noi toți.

— Așa-i, totuși să încercăm să nu supărăm pe nimeni când ajungem acolo, bine?

— Nu-ți face probleme.

Laurence închise ochii, încercând să se bucure de senzația aerului proaspăt care-i biciuia fața.

— Am să fiu cuminte, adăugă.

— Chiar trebuie să ții geamul deschis?

— Îmi place cum se simte vântul.

— Poți să-l închizi?

— Aș putea, fizic vorbind, zise el, vesel. Pot, dar nu vreau.

Pettifer oftă. Nu era prima oară când cădea în această capcană lingvistică.

Oricum, avea dreptate, se gândi Laurence. Nu în ceea ce privea geamul de la mașină ori comportamentul lui (deși, desigur, era și ăsta un element), ci referitor la ierarhia celor cu avere din oraș. Totodată, era interesant și că ei îi păruse o observație complet nouă. Laurence venise în acest oraș – în această țară, de fapt – pe când era bebeluș, la puțin timp după moartea mamei sale, iar unul dintre multele lucruri pe care le moștenise de la tatăl lui era acea curiozitate tipică imigranților. Mulți alți agenți de poliție păreau să ia orașul ca atare, în vreme ce Laurence nu reușise niciodată să scape de acea senzație că vine din afară, de acea lipsă de apartenență. Mereu vedea orașul ca pe ceva ce trebuie înțeles. Însă el vedea lucrurile altfel: colegii lui se pricepeau de minune să citească ora pe cadranul ceasului, dar adesea păreau surprinși să descopere că, undeva în spate, erau niște roțițe care făceau limbile să se învârtă.

După puțin timp, deschise ochii.

Traversau acum un peisaj rural. De-o parte și de alta, în depărtare, se întindeau câmpii; unele pline de cirezi de vite, altele terenuri agricole – majoritatea păreau pustii. Poate că fuseseră lăsate în paragină? Laurence nu era sigur, cunoștințele sale în materie de agricultură erau rudimentare. Totuși, îi venea greu să scape de acea senzație că terenurile de pe-aici le aparțineau unor oameni care dețineau atât de mult pământ, încât își permiteau să lase hectare întregi neproductive și neîngrijite, pierdute în vasta lor gestiune.

Laurence căscă.

— Cât mai avem? întrebă.

— Scuze, mă tem că nu te aud. Geamul e deschis.

— Nu te cred.

Pettifer nu-i răspunse; încerca să evite o altă capcană în care mai căzuse. Laurence zâmbi în sinea lui. Îi plăcea mult de ea. Erau parteneri de mai bine de trei ani. Se potriveau bine ca stil, în sensul că se călcau unul pe celălalt pe bătă-turi doar în momentele potrivite, cu excepția cazurilor în care trebuiau să fie serioși.

După vreun minut, aceasta încetini și semnaliză dreapta. Au cotit-o pe un drumeag neasfaltat și îngust – sau cel puțin așa îi părea lui Laurence –, care ducea dincolo de copacii îngrămădiți, ce flancau traseul. Pământul noroios se întărise vălurit, iar roțile oscilau când de-o parte, când de cealaltă a terenului accidentat, așa cum le ghida Pettifer.

— Domnul Hobbes ținea la intimitatea lui, comentă Laurence.

— Presupun. Dar dac-ai fi avut și tu atâția bani, n-ai fi fost la fel?

— Sincer, habar n-am câți bani avea.

— Ei bine, spuse Pettifer, înclinându-se ușor înainte să arunce o privire la drumul șerpuit ce se întindea înaintea lor, evident că avea îndeajuns cât să se poată izola de cei din jur. Trebuie să mărturisesc că ăsta e de mult un vis al meu.

— Da, și al tuturor celor care te cunosc.

Brusc, lumea parcă se luminează când șirul de arbori întunecați deschise, de-o parte și de cealaltă, un perimetru întunecat care delimita o suprafață vastă scăldată de razele soarelui. Drumeagul neasfaltat se transformă într-o alee

bine întreținută, cu pietriș deschis la culoare, ce tăia în linie dreaptă o peluză imensă, foarte bine întreținută.

Casa se afla la vreo sută de metri în față, deși, acum că se aplecase și el să se uite mai bine prin parbriz, lui Laurence i se părea că termenul „casă” nu reușea să redea măreția construcției. Central. Se ridica o clădire cu trei etaje, iar alte două corpuri mai înalte se extindeau de-o parte și de cealaltă, fiecare edificiu fiind decorat cu turnuri și foișoare. Privi fațada: părea că sunt prea multe ferestre ca să le poată număra. Unele erau aliniate, în vreme ce altele păreau niște pătrate întunecate amplasate la întâmplare. În general, clădirea arăta ca o curbura de maxilar care fusese întors și infipt în pământ.

La intrare erau parcate două mașini de poliție.

Câțiva ofițeri împânziseră zona.

Casa – trebuia totuși să-i spună cumva – părea că devine și mai mare pe măsură ce se apropiau. Când privi în sus, Laurence observă că partea centrală a acoperișului era mai crestată decât restul. Oricare dintre camere o fi fost acolo acum era parțial expusă intemperiilor; se șteau câteva grinzi de lemn înnegrite. Cândva, aici fusese un incendiu. Cărămizile de sub acoperiș purtau și ele urmele focului, iar fereastra de sub cornișă se spărsese și nu fusese înlocuită.

Când Pettifer opri mașina în spatele uneia dintre dubele poliției care erau parcate în fața intrării, se auzi sunetul specific roților pe pietriș. Unul dintre agenți se apropie de vehiculul lor.

Laurence îi arată legitimația.

— Detectiv Laurence Page, se prezentă. Dumneai e partenera mea, detectiv Caroline Pettifer.